

Apocaliptic II

CTN

Un ecou străpunge pleoapa,
Tunet muge din adâncuri,
Sângele își sapă groapa,
Fulgere aprind amurguri...

Ard altarele sub cruce,
Ies icoane din morminte,
Peste zări o umbră-și duce
Sumbro strai de oseminte!

Suflete arzând se 'naltă
Și se mistuie-n genune,
Lumea-ntreagă-i o balanță
Între rele și-ntre bune!

O lumină sfâșiată
De imperiile nopții
Se prelinge-ndoliată
Peste marginile sortii.

Flăcări mistuie adâncul
Care sprijină zidirea,
Cerurile-și cheamă Pruncul
Să salveze omenirea.

Nori acoperă apusul,
Răsăritul se aprinde,
Numai vaierul și plânsul
Fața lumii o cuprinde.

Însoțită de erinii
Se coboară iar Nemesis
Slobozind din cer dihonii
Printre fiii lui Adonis!

Fâlfâiri de aripi ciunte,
Îngeri decăzuți din drepturi
Trec peste alaiuri frânte
În vâltorile de cețuri.

Tot înaltul și pământul
Se cufundă-n întuneric,
Într-o clipă tot cuvântul

Amuțeste luciferic!

Tânguiri tresar în noapte
Căutând zori de lumină,
Scrâșnetele sunt deșarte
În pustiul din retină!

Rând pe rând din neființa
Hăului deschis sub zare,
Cucerindu-și neputința
Alte lumi ies din uitare...

Iar pe margini de abisuri
Unde haosul domnește,
Se trezesc la viață visuri
Înălțându-se spre creste!